

LA MUNTANYA

A mi m'agrada, la muntanya: la muntanya alta, ferma, la muntanya que cansa de pujar-hi; si, que cansa, però que, al mateix temps, omple de joia.

A la muntanya m'esborgeixo, després de la tasca feixuga i monòtona de cada dia. Però no és només això: la muntanya me'n fa veure el sentit, d'aquella tasca. Exacte: aquest anar pujant a poc a poc, no pas a bots, a poc a poc, amb esforç dur i mesurat, no s'assembla molt a la nostra tasca diària? Aquesta conquesta difícil de la muntanya — vull dir de la muntanya amb cara i ulls, és clar, no pas de la muntanyeta o el turó —, tant en caminar a través de les arbredes, més o menys esclarissades, que tapen la projecció del camí com si volguessin estalviar al caminant la preocupació de veure'l encara tan llarg, com en la més pesant ascensió sobre la crosta grisenca i pedregosa que s'enlaira, en una interminable onduació, fins a tocar — sembla, vist de baix estant — la blavositat suaument esblanqueïda del cel; aquesta conquesta de la muntanya, dura, assolida amb un esforç tenaç i continu, en la qual no caben defallences si no és que siguin només momentànies; aquesta conquesta tan guanyada a pols, quina imatge més exacta que ve a ésser de la nostra conquesta de la vida, de la forja de la nostra personalitat, de la tasca diària, de la conquesta del món i del progrés de la Història! Perquè, ben cert: la conquesta de la muntanya per l'excursionista ve a simbolitzar, en una certa manera, el domini de l'home sobre la Creació.

Però encara hi ha més: ultra el que representa l'ascensió muntanya amunt, tenim també el que la muntanya simbolitza per si mateixa. La muntanya és ferma. Mireu: quan el vent bufa amb tota la seva força, la muntanya no es decanta pas; ella resta dreta, impertorbable. Tot al màxim, el vent li fa bellugar les branques dels arbres; com si diguéssim els cabells del cap. Doncs bé: la muntanya em fa pensar en els homes dotats d'una personalitat ferma, que fan llur camí sense deixar-se doblegar per cap pressió, que segueixen llurs principis a despit de tots els vents que puguin bufar en sentit contrari. Aquests homes són fermes com les muntanyes. I pensant, pensant, penso que el nostre país és un país que té moltes de muntanyes. Oh, si alhora tingués també molts d'homes fermes com muntanyes! Perquè llavors, quan bufessin certs vents, sistemàtics i implacables, ells no s'immuntarien pas i aguantarien com si res. Oh, un poble que fos tot ell com una gran muntanya! Ja podrien bufar!

ANTONI FERRET

Sr. Dire

En
nent a
poeta s
King an

Creo
poema
aporta
la pure

El p
fici del
gles ha
Guillén
tud de
ressona
Ben

Qué alm
la de a
Su piel
su piel
era por
azucena
leché fr
algodón

Qué car
No habi
en su b
(En fin,
«El neg
blanca»

Pero po
qué alm
la del d

Qué alt
ardía e
Qué per
su gráv
Qué neg
tán repa
sin colo

¿Por qu
por qué
aquel he
Negra c